

МИ БУЛИ ОДНИМИ З БАГАТЬОХ

**Як наші земляки
будували села
в... селах**

Нещодавно від дня Чорнобильської трагедії минуло чверть століття. А це, погодьтеся, чималий відрізок історії. Але для тих, хто жив у ті тривожні часи, події так зачепилися за пам'ять, що все, здається, відбувалося ніби вчора.

Це було тоді, коли партійне керівництво держави вже оговталось від першого удару і взялося організовувати ліквідацію наслідків лиха. Надійшли «згори» вказівки і в наш район. Відтак мені як головному архітектору довелося взяти «під козирок» і вирушати туди, куди послали. А послали мене у неблизьку дорогу – аж у Макарівський район Київської області. Там у селі Карашин планували побудувати... нове село. Бо тодішні державні керманічі нарешті усвідомили, що людей треба терміново переселити із забруднених радіацією територій.

Подолавши бувалим у бувальцях «москалем» неблизьку дорогу, прибули на місце призначення. Там тільки-но почав розкручуватися будівельний маховик – із багатьох міст України збиралися майстри. Млинівчанам відвели місце у колгоспному садку, де серед крилатих яблунь буйно цвіла гречка. Отримали завдання – спорудити двадцять житлових будинків із господарськими будівлями.

Що ж, - наказати простіше, складніше виконати наказ. Але в ті часи, пригадую, ніхто не скаржився, не нарікав. Лихо об'єднало людей: кожний намагався внести бодай дециму в загальну справу. І говорю про це без перебільшення, адже щотижня, намотуючи на колеса сотні кілометрів, бував на будівельному майданчику, спілкувався з людьми, бачив їхній настрій та старання, з якими вони виконували роботу.

Близько двадцяти робітників із Млинівського та Острожецького ПМК будували у Карашині житло для постраждалих від аварії на Чорнобильській АЕС. Тепер важко згадати їх імена, одне лише пам'ятаю: люди працювали так, немовби споруджували будинки для себе. І, що головне, ніхто з них не розраховував на похвалу чи відзнаки. Ось де був справжній патріотизм, а не той, що тепер демонструють на майданах чи мітингах... Будували типові будинки загальною площею до 70 квадратних метрів. Вистачало роботи всім – і мулярам, і штукатурам, і сантехнікам та електрикам. Будівельники падали з ніг, щоб вкластися у відведені строки. А вони були стислими – до осені треба було виконати весь фронт робіт. І наші земляки не підвели – будинки вирости, мов гриби після дощу. А згодом усі вирушили на передову – в село Єлізарівку Іванківського району, що на Київщині. Тут будівельникам був відведений новий фронт робіт...

Як було це недавно і як давно. Тепер, озирнувшись у минуле із відстані літ, можу відзначити без перебільшення – ми з честю виконали свій обов'язок – допомогли людям у біді. Щоправда, уже згодом до нас прийшла не надто приємна новина: деякі будинки, що споруджувалися, тривалий час залишилися незаселеними. Та чи маємо ми право звинувачувати людей, котрі так і не наважилися залишити обжиті місця? Адже людина, як і дерево, пускає глибоке коріння. Пересади стару яблуню – навряд чи приживеться. Але молоді саджанці, які з нашою допомогою посадили в старому садку Карашина, таки зміцніли за чверть віку і вже, напевно, дали перші плоди. Тож нехай діти і внуки тих, хто на собі відчув страшний подих Чорнобиля, ніколи не знають біди.

**Василь БЕРЕМЕС, пенсіонер.
Розповідь записав Василь ХУДИК.**